

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018202029
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:0018202029.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Oldrich Synek - SYNEKO, Bratislava, Šustekova č. 13-15, IČO: 13 998 293, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s. r. o., Bernolákovo, Poľovnícka č. 4, IČO: 51 163 730, za ktorú koná JUDr. Jozef Holič, proti žalovanej: W. F. , narodená dňa XX.X.XXXX, bytom U. - R., zastúpená: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Bratislava, Nezábudková č. 22, o zaplatenie 7.165,16 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 13. marca 2019, č.k. 49 C 15/2018-68, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 13. marca 2019, č.k. 49 C 15/2018-68, vo výroku II., ktorým súd rozhodol, že žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava V. uznesením zo dňa 13.3.2019, č.k. 49 C 15/2018-68, zastavil konanie a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 257 C.s.p. a vecne tým, že žalobca zbral žalobu v celom rozsahu späť, žalovaná so späťvzatím súhlasila, pričom si voči žalobcovi uplatnila náhradu trov konania, a preto konanie zastavil. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že rozhodol podľa § 256 ods. 1 prvá veta C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zaviniла zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane, keď v danom prípade neboli naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti, ktoré by aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. zdôvodňovali. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že ani sám žalobca v späťvzatí žaloby, ktorého súčasťou bol návrh na rozhodnutie o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 257 C.s.p., dôvody pre nepriznanie náhrady trov konania neuviedol. Súd prvej inštancie z obsahu spisu nedospel k záveru, že by použitím citovaného ustanovenia malo dôjsť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti, teda dosiahnutiu spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Zároveň konštatoval, že procesne zaviniл zastavenie konania žalobca, keďže vzal žalobcu späť bez uvedenia dôvodu a to napriek tomu, že žalovaná uplatnený nárok žalobcu neuhradila ani sčasti. Procesne úspešnej žalovanej vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý jej súd prvej inštancie priznal.

2. Proti tomuto uzneseniu, jeho výroku II. o náhrade trov konania, podal včas odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že uznesením zo dňa 29.11.2017, právoplatným dňa 5.3.2018, súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie nárok žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 7.165,16 € z titulu náhrady škody za amortizáciu a použitie funkčných

strojov a mechanizmov, náhradu za nákup tovaru, vrátane nájomného. Zároveň sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady trov konania. Dňa 12.3.2019 zobral žalobca žalobu späť a žiadal, aby súd konanie zastavil a trovy konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania, pretože vo veci sú zistiteľné dôvody hodné osobitného zreteľa. Uviedol, že počas celého konania namietal tú skutočnosť, že konanie nebolo spojené s konaním vedeným pod sp.zn. 49 C 295/2015 podľa § 166 C.s.p., v ktorom sa žalovaná voči nemu domáha zaplatenia sumy 5.000,- € s príslušenstvom titulom zálohy. Podľa žalobcu nie je rozhodujúce, z akých dôvodov zobral podanú žalobu späť. Rozhodujúce je, že žalovaná ho uviedla do omylu, zachovala sa voči nemu v rozpore s dobrými mravmi, bezdôvodne sa obohatila na jeho úkor, čo dôvodne zakladá postup súdu v zmysle § 257 C.s.p. Nestotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie o procesnom zavinení zastavenia konania (žalobcom), keďže späťvzatie žaloby v danom prípade nemôže byť dôvodom zakladajúcim procesnú zodpovednosť za zastavenie konania. Materiálne, hmotné dôvody späťvzatia a následného zastavenia konania sú, podľa žalobcu, výlučne na strane žalovanej. V prejednávanej veci mal súd aplikovať § 257 C.s.p., ktorý predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za zavinenie. Dôvody hodné osobitného zreteľa predstavujú generálny dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania. Toto ustanovenie vytvára súdu väčší priestor na jeho voľnú úvahu. Poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010, 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobové a iné pomery všetkých strán sporu a musí si všimnúť aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Podľa žalobcu uvedené súd prvej inštancie nemal na zreteli. Ustanovenie § 257 C.s.p. zahŕňa moderačné právo súdu a je zásadne výsadou všeobecných súdov. V týchto rozhodnutiach sa prejavujú ich atribúty nezávislého rozhodnutia. Problematika náhrady trov by sa mohla dostať do portfólia skúmania Ústavným súdom Slovenskej republiky v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich konanie v zmysle § 257 C.s.p. Podporne odkázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.3.2018, sp.zn. III. ÚS 98/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.5.2018, sp.zn. 2 Co 23/2018. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaná v konaní vedenom pod sp.zn. 49 C 295/2015 trikrát zmenila dôvod podania žaloby (dokonca žiadala vrátenie pôžičky), kým ustálila dôvod žaloby. V čase, keď žalovaná upravovala podstatné a rozhodujúce skutočnosti, podal návrh, ktorým vyčíslil škody, ktoré mu žalovaná spôsobila. Podľa žalobcu to, že súd vylúčil návrh na samostatné konanie, je základnou a rozhodujúcou procesnou príčinou zastavenia konania. Žalobca ďalej dôvodil, že v priebehu konania prekonal niekoľko vážnych ochorení, podstúpil dve operácie, po ktorých mu zostali následky a konaní pred súdom sa zúčastňovať nemôže. Navyše jeho podnikateľské výsledky sú v strate. Vylúčenie podania na samostatne konanie, prieťahy v konaní, osobné pomery na jeho strane a postup súdu v súhrne majúci charakter svojvôle sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, a preto má žalobca za to, že v danom prípade je na mieste aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p., keďže konanie žalovanej bolo v rozpore s dobrými mravmi a dokonca hraničilo s protiprávnym konaním. Protiprávny stav a konanie žalovanej nemá v zákone ochranu. V danom prípade súd žalovanej priznal trovy konania, akoby si bránila svoje zákonné práva. Žalobca odvolaciu súdu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žiadnej zo strán sporu nepriznať nárok na náhradu trov konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Poukázala na to, že žalobca zobral žalobu späť, a tak jeho tvrdenia, týkajúce sa veci samej, sú irelevantné, keďže z vlastnej vôle v konaní nepokračuje. Podľa žalovanej žalobca spôsobil stav, že žaloba sa stala nedôvodná, späťvzatím žaloby zaviniť zbytočnosť súdneho sporu, preto sa dôvodne domáha nároku na náhradu trov konania. Zastavenie konania nie je výsledkom pokonávky medzi sporovými stranami. Navrhla odvolaciu súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Odvolací súd vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu zaslal na vedomie právneho zástupcovi žalobcu.

5. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1 C.s.p. (vo výroku II.) ako vecne správne potvrdil.

6. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou voči žalovanej domáhal náhrady škody za amortizáciu a použitie funkčných strojov a mechanizmov, náhrady za nákup tovaru a vrátenia nájomného. Žalobu zobrať späť pred meritórnym rozhodnutím vo veci bez uvedenia dôvodu.

7. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách predmetného konania vychádzal z ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že trovy konania je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli, pričom pojem „procesné zavinenie“ sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zavinenie je potrebné posudzovať vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu a dôsledkom je vznik trov protistrany. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórný výsledok sporu. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

8. Len výnimočne nemusí súd strane, ktorá má nárok na náhradu trov konania podľa všeobecných zásad rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, túto náhradu trov konania priznať. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 257 C.s.p. (predtým § 150 O.s.p.), podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Taktiež je potrebné prihliadať na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane sporu a aby neodporovalo dobrým mravom.

9. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zastavenie konania procesne zavinil žalobca, späťvzatím žaloby, bez uvedenia dôvodu, je preto povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s predmetným konaním vznikli. V dôsledku späťvzatia žaloby nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu vo veci so zistením, či žaloba bol podaná dôvodne. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nedosiahol výsledok, ktorý žalobou pôvodne chcel dosiahnuť, keďže z dôvodu späťvzatia žaloby nedošlo k prípadnému uloženiu povinnosti žalovanej nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu a ďalšie žalované nároky.

10. Odvolateľ sa v podanom odvolaní domáhal, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov súdneho konania a to s poukazom na ustanovenie § 257 C.s.p. Za dôvody hodné osobitného zreteľa odvolateľ považoval vylúčenie podania žalobcu na samostatné konanie súdom prvej inštancie, prieťahy v konaní, osobné pomery na strane žalobcu (zdravotné dôvody a stratové podnikanie) a postup súdu prvej inštancie v súhrne majúci charakter svojvôle (pravdepodobne nespojenie súdnych konaní podľa § 166 C.s.p.).

11.1. Vylúčenie na samostatné konanie podľa § 147 ods. 4 C.s.p. je procesný postup súdu, v rámci ktorého súd môže vylúčiť vzájomnú žalobu na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí. Uvedený postup súd prvej inštancie zdôvodnil tým, že vzájomná žaloba, vzhľadom na svoj charakter, s prihliadnutím na hospodárnosť konania a výsledky doterajšieho dokazovania, nie je vhodná na spojenie v spoločnom konaní. Takýto procesný postup súdu nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, majúcim za následok odôvodnenie použitia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Rovnako prípadné prieťahy v konaní nenapĺňajú charakteristiku dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa týkajú strán sporu, ich pomerov a okolností, ktoré ich viedli k podaniu žaloby a v neposlednom rade sa týkajú okolností

konkrétneho prípadu a nespočívajú v procesnom postupe súdu v prejednávacom prípade. Za dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno v prejednávacom prípade, podľa názoru odvolacieho súdu, bez ďalšieho považovať ani zdravotný stav žalobcu, ktorý mu mal brániť v účasti na konaní, keď tento bol v konaní zastúpený právnym zástupcom. Pokiaľ ide o prípadné nepriaznivé majetkové pomery (žalobca v odvolaní uviedol, že jeho podnikateľské aktivity vykazujú straty) ako dôvod hodný osobitného zreteľa, odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľ v odvolaní svoje nepriaznivé majetkové pomery ničím nepreukázal, ako aj na to, že žalobca bol, ako strana sporu, v konaní zastúpený advokátom, pričom tento mu nebol ustanovený Centrom právnej pomoci ako osobe v materiálnej núdzi. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalobca si už pri podaní samotnej protižaloby musel byť vedomý toho, že so súdnym konaním sú spojené náklady, ktoré bude musieť, pre prípad neúspechu v spore, znášať. Bolo jeho povinnosťou dôsledne zvážiť všetky dôsledky, ktoré sú so súdnym konaním a jeho vedením spojené. Nie je možné následky neúspechu v konaní v podobe znášania jeho trov prenášať na druhého účastníka, ktorý spor nevyvolal a ktorý bol v konaní procesne úspešný, keďže nedošlo k meritórnemu prejednaniu sporu. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na to, že žalobca zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu.

11.2. Odvolací súd, vychádzajúc z predloženého spisu, nezistil ani žiadne ďalšie dôvody, odôvodňujúce postup podľa § 257 C.s.p., nezistil žiadne výnimočné okolnosti ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania procesne úspešnej žalovanej. Nejde ani o prípad, kedy prisúdenie náhrady trov žalovanej proti žalobcovi, ktorý zaviniel zastavenie konania, by bolo neprímerane tvrdé a vyžadovalo si preto zásah súdu v podobe aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p.

11.3. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a pri rešpektovaní princípu spravodlivosti bolo namieste priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania tak, ako o tom vecne správne rozhodol súd prvej inštancie.

12. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. V súlade s vyššie uvedenou právnou úpravou odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).